

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 10. Ad valorem matrimonii necessarius est contrahentium
consensus, per verba vel signa de præsenti, sensibiliter expressus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

bus servatas fuisse leges Romanorum, secundam quas consensus parentum requirebatur ad matrimonii valorem.

79 Sequitur 4.º ad promovendam filiorum erga parentes observantiam, iussit Philippum IV. Catholicum Regem nostrum 23. Novembris 1635. minores 25. annis, sine parentum consensu nuptas, privasse omnibus emolumentis, quae ab invicem, per donationem, vel successionem, alterutri obvenire possunt, irritasque omnia pacta in utilitates alterutrius inita. In Gallis autem per Edicta Regum Henrici II. Henrici III. & Ludovici XIII. sancitum est, ne Parochi filios familias, minores 30. annis, & filias, minores 25. completis, invitis parentibus, matrimonio conjungant; sed eorum consensum in scriptis exigere teneantur. Tamen enim incommoda quaedam ex hoc sequuntur in paucioribus, majori & publica utilitate, matrimoniorumque, Veneris potius quam Dei amore contractorum, extirpatione compensantur. Admonendi tamen sunt ab Episcopis & Parochis parentes, ne hoc legum beneficium, & patriae abutantur auctoritate, se nimis difficiles & morosos exhibendo, in filiorum suarumque suarum matrimoniiis permittendis, dum convenientia sunt.

80 Quoad filios & filias, qui praescriptam Regis Constitutionibus etatem atigerunt, Constitutione Blefensi, & Edicto Ludovici XIII. statutum est pro Gallis, Parochos conjungere ipsos matrimonio non debere, nisi consilium parentum scripto illos rogasse constet.

81 Sequitur 5.º. eorundem Regum Christianissimorum Henrici III. & Ludovici XIII. Edicta, quibus matrimonia filiorum absque consensu parentum, vel tutorum, vel etiam absque proclamationibus inita, decernuntur irrita & invalida, nihil statueri contra Tridentinum, nec attingere vim Sacramenti, imò ne valorem quidem contractus matrimonialis, quoad effectus juris divini, naturalis, & ecclesiastici, secundam explicationem, quam Ludovici XIII. Regis nomine regni Cancellarius, & Illustrissimi Commissarii, ad id à Rege deputati, Clero Gallicano anno 1629. dederunt, quod scilicet tota nullitatis & invaliditatis declaratio intelligeretur quoad effectus iure civiles, ita scilicet ut taliter contrahentes, eorumque filii ac nepotes, in perpetuum excluderentur ab omni hereditate, priventurque omnibus juribus & commodis, quae vi matrimonialium contractuum, testamentorum, Legumque aut Constitutionum municipium beneficiorum acquirere possunt, & nepotes eorum, in ordine ad honores, ac successiones civiles, in tribunalibus civilibus, perinde habeantur, ac si forent illegitimi. Videri possunt Isaacus Habertus, Episcopus Vabrensis, in lib. de justitia conubialis Edicti à Ludovico XIII. conditi, Caballatus in Theor. & Prax. Jur. Canon. lib. 3. c. 27. Natalis Alexander Theol. Dogm. & Moral. to. 6. l. 2. tr. de Sacram. Matrim. c. 2. a. 2. regul. 1. 2. 3. 4. & 5. ubi ex Ambrosio offendit, pietatem postulare, ut Episcopi, Parochi, & Confessarii, parentes filiis placare & reconciliare conentur, ipsisque persuadere, ne secundam legum severitatem in ipsos agant.

CAPUT X.

Ad valorem matrimonii necessarius est contrahentium consensus, per verba vel signa de praesens, sensibilibus expressus.

82 Ita Florentinum in Decreto Eugenii. Et ratio est quia verba futuri temporis matrimonium non efficiunt, sed spondent. Unde non sufficiunt haec verba: non ducam nisi te. Imò neque haec: Tom. III.

non ducam uxorem, nisi te; quamvis aliqui fecus exilliment. Quia non significant quòd Cæsus v. g. Titiam de praesenti accipiat in uxorem, sed quòd non accipiat aliam. Quòd verum est, licet nullam accipiat.

83 Sed quid de casu sequenti: Parocho & duobus testibus vocatis apud Cajam, ibi expectantem Titium ad finem contrahendi cum ipso matrimonio, superveniens Titius, interrogatus ad quid veniat, respondit: ut videam Cajam, quia ipsa est conjux mea. Tumque Cajo respondit: & ipse meus est conjux. Quo audito, fugit Parochus. Quæsitum fuit de valore matrimonii taliter contracti? Multi Jurisæ, teste Lugone to. 2. de contractibus, censuerunt valere. Lugo oppositum sensit. Illa tamen Juristarum opinio non caret probabilitate, si Titius & Cajo seriam habuerint intentionem per illa verba matrimonium contrahendi, de quoque sub juramento interrogati, eam se habuisse affirmant. Cum enim verba, quibus Sacramenta consueverunt, practica sint, efficiantque quod significant, per verba illa Titius & Cajo practice significaverunt, & quòd Cajo fieret conjux Titii, & Titius conjux Caje; sicut per verba illa: hoc est corpus meum: practice significatur, quòd contentum sub his speciebus fiat corpus Christi.

84 Si tamen interrogati, dicant se nescire, quâ intentione verba illa protulerint, signum est seriam illam intentionem ipsis defuisse. Neque enim tam facile memoria excidisset, si habuissent. Cum homines non soleant talis intentionis oblivisci, in negotio tanti momenti, ad quod sine magna deliberatione procedere non solent.

CAPUT XI.

Necesse non est quòd consensus matrimonialis exprimitur verbis, sed et verborum loco, tum nutus, tum signa, quae internum consensum aperte indicent, satis ad matrimonium esse possunt; tum ipsa taciturnitas, cum puella, propter verecundiam, non responderet, sed pro ea tacente parentes loquantur.

85 Verba sunt Catechismi Romani. Et idem Florentinum non requirit verba absolute, sed cum addito, regulariter. Et cap. cum apud Sedem de sponsalibus Innocentius III. declarat mutum & surdum posse alicui matrimonialiter copulari: cum quòd verbis non potest, signis valeat declarare.

CAPUT XII.

Expressio verborum, sine interiori consensu, matrimonium non facit. Qui tamen tum tali simulatione matrimonium cum altera, sincere procedente, contraxit, eam dicere tenetur, nonnullis casibus exceptis.

86 Ita S. Thomas in 4. dist. 27. q. 1. a. 2. quaestio 4. Cui concinit S. Bonaventura ibidem q. 2. dicens: si sit consensus exterior, sine interiori, non est matrimonium secundam veritatem, nec secundam divinum iudicium, nec secundam conscientiae formam; quamvis esse videatur. & iudicetur secundam iudicium Ecclesiasticum.

87 Ratio est, quia sicut se habet ablutio exterior ad Baptismum, ita se habet expressio verborum ad hoc Sacramentum (ait S. Thomas loco citato.) Unde sicut si aliquis ablutionem exteriorem reciperet, non intendens accipere Sacramentum, sed indum & dolu facere, non esset baptizatus; ita expressio verborum, sine interiori consensu, matrimonium non facit. Unde Innocentius III. interrogatus an valeat